

на зълвитѣ (*Девери* и зълви обикновено сж били братята и сестритѣ по-малки отъ младоженика).

Въ още по-старо време, въ петъкъ срещу сватбата момъкътъ пращалъ на момата и роднинитѣ ѝ *шикалки* и *кана*, за да се *каносатѣ*, както сж правѣли и турцитѣ, но дали тоя обичай е билъ взетъ отъ турцитѣ, или е самобитенъ български, като прабългарска следа, — не се знае.

Шикалките се употребявали за предаване кафянь цвѣтъ на косата, а *каната* — за червенъ

При каносването на момата, вършено отъ нейнитѣ близки и роднини, пѣли подходящи за случая пѣсни, между които и нѣкои траги — комични за дразнене и разплакване на момата

Мор (Марийко) луда-млада,
кого слушаш да са жениш,
или (Иванъ) яланджия,
ялѣнджия, тавранджия¹⁾.
Той те лъже, та те таври,
роклята му ѝ на терзия,
джубето му ѝ на кюркчия
пояса му ѝ на куюмджия,
алтънитѣ на сарафяна,
пантофитѣ на пантофчия . . .

Няма пари да ги плати.
Що го слушаш да го земаш.

(Слушана отъ баба Димитрица Пановката, Сливенъ)

При тая пѣсенъ момата се разплаква, а заедно съ нея и тия, които я каносвали.

Момковитѣ дарове се носѣли тържествено въ петъкъ на „синии“, предвождани отъ цигулари. Въ тая прцесия, състояща се по-рано само отъ мъже, момъка не участвалъ. Момата дари носачитѣ съ ризи и играятъ хоро²⁾. Сжщата вечеръ, когато каносватъ момата, момъка отива съ близкитѣ си на баня, а момата прави това на следния день — въ сжбота. Пренасянето на *чеица* отъ момината кжца въ тая на момъка, по-рано е ставало въ деня на самата сватба — преди обѣдъ и то заедно съ момата, която отивала въ дома на момъка и отъ тамъ заедно — въ черква. Пренасянето ставало пакъ тържествено, обикновено съ волска, голѣма кола, съ дълги и високи канати. Въ по-ново време това ставало въ сжбота, преди сватбата. И въ двата дома се събирали роднини, познати и непознати, да гледатъ *чеица* на момата.

¹⁾ „Тавранджия“ значи прелѣстителъ.

²⁾ Въ тоя день сж ставали и тъй нареченитѣ *застѣвки* (мѣсене на пита отъ по-малката сестра на момата и игране на хоро).